

Repovestire de
Anca Stanciu

LEGENDA CELOR TREI COPACI

Ilustrații de
Diana Margareta Cepleanu

— Dacă vrei să auzi cum se naște o poveste, trebuie să te așezi la umbra unui copac...

— Un copac? Păi de ce să te așezi la umbra unui copac?

— Pentru că din freamătul frunzelor se toarce, încetul cu încetul, un fir de borangic. Iar firul acesta e povestea noastră.

— De-aceea unele povești au ițele încâlcite? Pentru că n-au fost bine toarse?

— Cu siguranță. Sau poate pentru că cel ce le-a auzit nu a știut să le asculte cum se cuvine.

— Și cum se toarce... ăăă... ascultă o poveste?

— Te-așezi la umbra unui copac, dar fără grabă. Apoi închizi ochii. Apoi deschizi urechile. Și-atunci povestea vine tiptil la tine și ți se așază în brațe, torcând fericită.

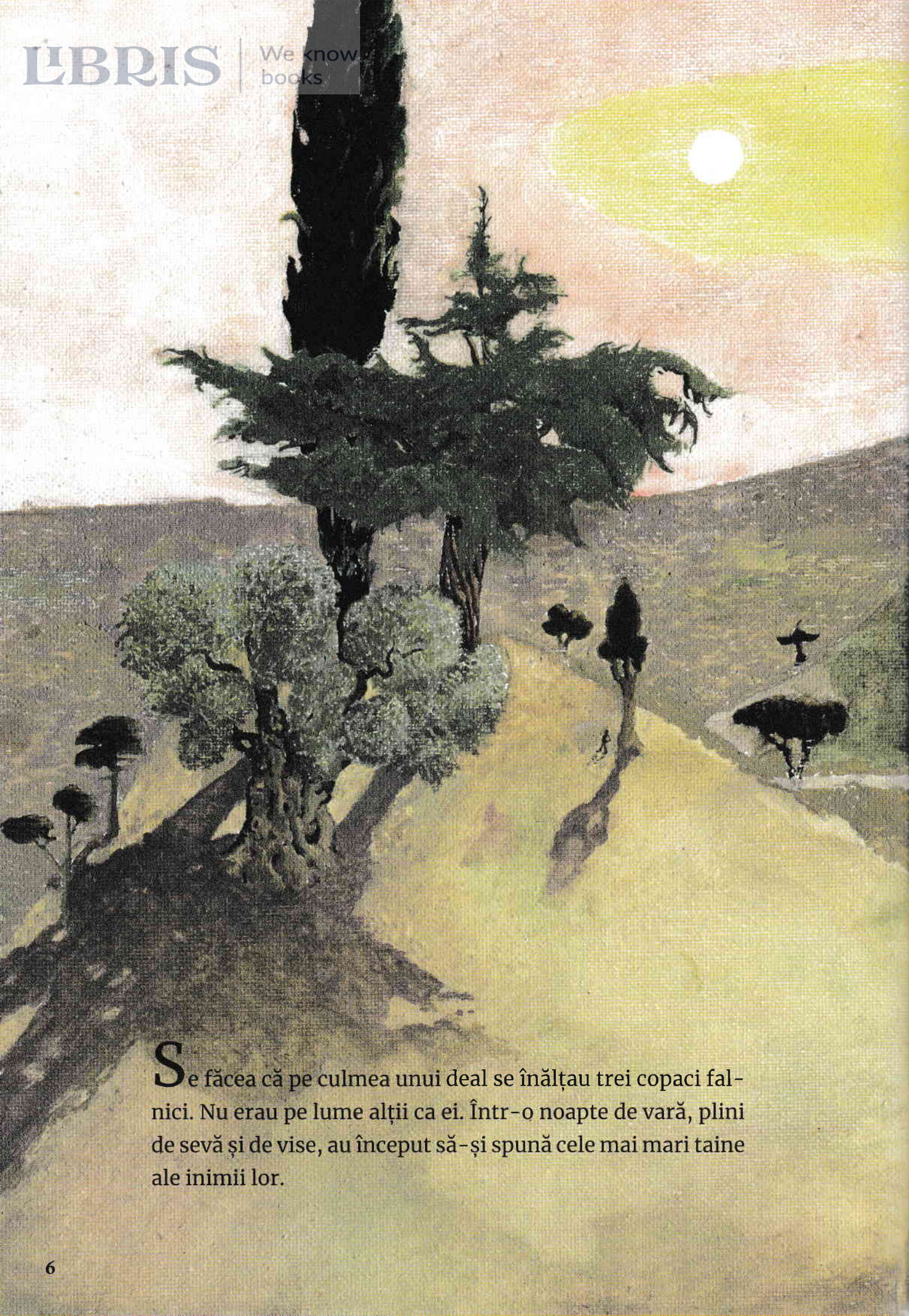
— Bunico, dar... de unde știi tu?

— Pentru că, atunci când eram așa, ca tine, de-o șchioapă, nu eram o fetiță ca toate fetițele care se jucau cumiști cu păpușile. Mie-mi plăcea mai mult să mă sui în copaci și să ascult vântul cântând prin frunze. Și, într-o bună zi, demult, tare demult... chiar am auzit născându-se o poveste!

— Chiar așa?

— Da! Vrei s-o auzi?

— Mai întrebi?

Se făcea că pe culmea unui deal se înălțau trei copaci falnici. Nu erau pe lume alții ca ei. Într-o noapte de vară, plini de sevă și de vise, au început să-și spună cele mai mari taine ale inimii lor.

